

børlig Sikkerhed for, at en Viden ikke paa den Maade kan blive misbrugt.

Den Maade, hvorpaa saadanne Forhold tidligere, i ikke mange Tilfælde for Resten, er blevet drøftet med Rigsdagen, ved de saakaldte Fællesmøder, tror jeg egentlig de fleste har faaet nogen Afsmag for; de Fællesmøder, der har været afholdt, har ikke bragt nævneværdigt Udbytte. Saadanne Fællesmøder har maaske deres Interesse som Meddelelsesmøder, men den Forhandling, der har fundet Sted hidtil i hvert Fald, har ikke opmuntret synderligt til Fortsættelse.

Man har fra forskellig Side stillet sig noget tvivlende overfor Forslaget, som det foreligger, eller rettere sagt overfor hele Tanken om at nedsætte et saadant udenrigspolitisk Nævn. Hvorvidt der skal komme noget godt ud af Institutionen eller ej; vil meget afhænge af den Maade, hvorpaa den bliver benyttet — fra begge Sider, kan jeg sige, baade fra Ministeriets og fra det Nævns, der skal samarbejde med Ministeriet. Jeg betragter det væsentligst som et Forsøg, der gøres, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale, at dette Forsøg gøres, idet jeg udtaler Haabet om, at det maa falde heldigt ud.

H. Trier: Mit Parti imødeser ikke det foreslaaede Nævns Virksomhed med meget store Forventninger. Den naturlige Tanke med det maatte jo være den, at det skal være et Mellemed mellem Regering og Rigsdag. Saaledes som Forslaget foreligger, er man bange for, at denne naturlige Tanke kun højst ufuldkomment vil kunne blive virkeliggjort gennem Nævnet. Allerede det, at man har byttet Ordet om og i Stedet for „Udvalg“ kalder det et „Nævn“, antyder jo en Retning bort fra Rigsdagen og Oprettelsen af en saa at sige af Rigsdagen uafhængig Institution; der paa egen Haand rimeligvis — i hvert Fald for meget væsentlige Punkter — uden Forbindelse med Rigsdagen skal kunne forhandle med Ministeriet. Antallet af Medlemmer i dette Udvalg eller Nævn tyder ogsaa paa, at en fuldkommen Repræsentation for Rigsdagen kan der ikke blive. Det er jo saaledes, at i alt Fald et af Rigsdagens Partier kun kan sætte eet Medlem ind i Nævnet, det vil sige, for det ene af Tingenes Vedkommende er udelukket.

Der er allerede talt, efter min Mening med megen Berettigelse, om den særligt understregede Tavshedspligt, der paalægges Medlemmerne. At der maa være en Tavshedspligt i saadanne Sager, er jo naturligt

og vil vel ogsaa føles af enhver, der er Medlem af en saadan begrænset Forsamling; men den Maade, hvorpaa det her er understreget, giver et Indtryk af, at man ligesom lukker af for Forbindelsen mellem Rigsdagen og dette Udvalgs Medlemmer, idet Nævnet er nedsat. Det er, som om det ikke længere var Rigsdagsmænd, men som om det var Enkelt personer med en vis privilegeret Stilling til at træde i Forhold til Regeringen. Der kan deraf udvikle sig noget mindre heldigt, og i hvert Fald vil det ikke for Rigsdagen være en betryggende Ordning af Forholdet mellem Regering og Rigsdag. Der er i den senere Tid ofte hørt Forlydender her i Rigsdagen om Tilfælde, hvor der i Udvalg eller Kommissioner ønskedes stillet Spørgsmaal til Myndighederne, men hvor saadanne Spørgsmaal enten er blevet afvist i Udvalget eller er forblevet ubesvaret eller er besvaret af vedkommende Myndighed med Afvisning. Jeg har ikke personlig nogen Erfaring derom, men hvis noget saadant er rigtigt, ligger der jo ogsaa deri en Fare for, at det ikke bliver saa overdrevent udtømmende Meddelelser, der kommer til at foreligge for Nævnet.

Saadanne Betragtninger gør altsaa, at vi ser noget mistroisk paa den Virksomhed, der vil kunne udfolde sig i Nævnet; men vi vil paa den anden Side ud fra det Synspunkt, som den ærede foregaaende Taler nævnte — at der her kun er Tale om et Forsøg —, ikke afskære Muligheden af dette Forsøg, selv om vi ikke vil have Ansvar for, at Lovforslaget føres igennem. Jeg anbefaler derfor mine Meningsfæller ved Sagens tredie Behandling at afholde sig fra at stemme.

Udenrigsministeren (Cold): Jeg skal kun gøre et Par afsluttende korte Bemærkninger for at takke det konservative Folkeparti og Venstre for den Velvillie, hvormed de har modtaget Lovforslaget. Jeg maa naturligvis beklage, at baade Socialdemokraterne og de Radikale stiller sig afvisende paa de samme Punkter som i Folketinget.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds og det ærede 17de tingvalgte Medlem understregede, at der i Virkeligheden her kun gøres et Forsøg. Det er mit oprigtige Haab, at naar Forsøget bringes ud i Virkeligheden, vil mange af de Betænkeligheder, der fra de to Sider næres med Hensyn til dette Udvalg eller Nævn, falde bort. Hvad Tavshedspligten angaar, tror jeg aldeles ikke, det vil blive Meningen, at man i den Grad altid skal have 7 Segl for sin Mund. Jeg tror, at naar Sagen føres ud i Praksis,